

Matkakertomus Liettuan kansainvälisistä näyttelyistä 3.-4.8.2007

Lähdimme Anun ja Iikkoon sekä Gerin kanssa torstaiaamuna kohti Liettuan Palangaa. Päivä oli kaunis ja meri tyyni, joten saimme nauttia laivalla aamupalan ja jatkoimme sitten matkaa kohti Palangaa. Harmiksemme valitsimme monin paikoin tietyön alla olevan reitin. Tärkeintä kuitenkin oli, että koiramme eivät siitä kyllä häiriintyneet ja myöhään illalla saavuimme hienoon hotelliimme ja suihkun kautta lakanoitten väliin. Nukkumattia ei tarvinnut paljon houkutellessa. Aamulla pirteinä näyttelypaikalle, joka oli vain kivenheiton päässä hotellistamme.

Aamu oli erittäin tuulinen, oikeastaan myrskyinen. Voi vain kuvitella, kun täydellä voimalla Itämereltä puhaltaa suoraan kauniiseen kaupunkiin. Olin juuri asioimassa infoteltassa, kun suuri telttakatos lensi sen päälle. Onneksi kerkisin juosta alta pois, mutta sitten lensikin jo toiselta puolelta kahvion suuret päivänvarjot. Siellä sitten yritimme väistellä lentäviä päivänvarjoja kunnes tuuli muutaman tunnin kuluttua laantui. Se toikin komeat sadepilvet tilalle, ja iltapäivä kului sadetta pidellen ja näyttelyluetteloa tutkien.

Mielenkiinnosta aina tutkin kuinka paljon ja millaisia kirjoitusvirheitä ulkomaiset luettelot sisältävät. Täytyy myöntää, että liettualaiset olivat kirjoittaneet nimet oikein, tuskin löysin kirjoitusvirheitä. Täsmällisyydessä ja logiikassa olisi kyllä parantamisen varaa. Osallistuvat koirat saivat luetteloon titteleitä miten sattuu. Toisilla oli pitkä rivi titteleitä, mutta toisille oli luetteloon laitettu titteli tai kaksi, vaikka meriittejä koiralla olisi ollut enemmänkin.

Aikaa meillä oli luetteloa lueskella vaikka kannesta kanteen. Bostonit nimittäin arvosteltiin klo 17.30. Aivan oikein, ja "ainoastaan 1,5 tuntia myöhässä". Kehässä oli kolme kehäsihteeriä, joista yksi kirjoitti pari riviä pitkät arvostelut. Toinen niittasi cacib-, serti- ym.laput arvosteluun kiinni ja avasi niitin, jos se sattui hieman vinoon. Kolmas sihteeri kulki tuomarin perässä tumput suorina. Tuomari kutsui koirat kehään, kävi siirtämässä keski-eurooppalaiseen tapaan palkintoja ja sijoituksia osoittavat kyltit kehän kulun mukaisesti keskelle kehää, jotta yleisö tiesi tilanteen. Nauhojahan siellä ei jaeta ollenkaan.

Tuomari siis pyöritti kehää käytännössä ihan yksin.. Samoin tuomari irrotti omistajan kappaleen arvostelusta ja antoi palkinnot sekä neuvoi koirien omistajia tarpeen mukaan. Sitä osaa taas arvostaa suomalaista kehätoimitsijakuntaa ihan eri lailla, ei ihme että ulkomaiset tuomaritkin kehuvat suomalaisia kehäsihteereitä. Pari suomalaista kehäsihteeriä opettajiksi ei olisi ollut yhtään pahitteeksi Liettuaankaan.

Illalla viimein hotellille ja ostamaan purtavaa viereisestä kaupasta. Se oli auki joka päivä klo 7-24, myös sunnuntaisin. Siellä myytiin kengistä leipään ja viiniin saakka melkein vuorokaudet ympäri ja edulliseen hintaan. Seuraavana aamuna riensimme toiseen KV-näyttelyyn, joka sujui kuitenkin edellistä päivää rivakammin. Ilma oli puolipilvinen ja mukavan lämmin. Seurailimme mielenkiinnolla muitakin rotuja aikamme kuluksi.

Yllätyimme miten dobermannit sekä jopa Suomessa lempeiksi tiedostetut suurikokoiset koirat (mm. tanskandogit) olivat aggressiivisen oloisia ja niitä saatettiin erilaisin repimis- ja riuhtomiskonstein hyvin aggressiiviseen tilaan juuri ennen kehään menoa. Moni suuren koiran omistajakin hämmästyti moista hurjaa käyttäytymistä, minusta pienen ja kiltin koiran omistajasta puhumattakaan. Joskus kuulee näyttelyistä, mitä koiratappeluista siellä on tapahtunut, mutta tuttavamme näki, kun pekingeesiä oli purtu, niin että veri lensi. En tiedä kuinka peken lopulta kävi, mutta toivottavasti paranee. Henkiset traumat varmasti jäävät raatelusta pikku ressureille.

Meidän viikonlopun tuloksista sen verran, että molempien päivien tarkat näyttelytuloksemme löytyvät Miniblack's nettisivuilta. Uudet muotovaliot matkassa on aina hauska matkustaa takaisin Suomeen.

Sunnuntai päivänä oli muutamien rotujen erikoisnäyttelyitä, joten meillä oli vapaapäivä. Nautimme suunnattomasti, kun kerrankin saimme tutustua ulkomailla muuhunkin kuin hotelleihin, raviratoihin ja urheilukenttiin. Lähdimme Anun ja koirien kanssa tutustumaan Palangan rantaan ja rantabulevardiin. Siinähan sitä olikin meikäläisille annos liettualaista 'kulttuuria'. Mitä siellä tehdään, niin tehdään kunnolla. Bulevardia oli kilometrikaupalla. Siellä oli kojua jos jonkinmoista ja myytävää vallan mahdottomasti. Oli tauluja, koruja, keramiikkatuotteita, aurinkolaseja, aurinkohattuja, syötävää, juotavaa ja jos vaikka mitä. Paljon nahka- ja meripihkatuotteita. Oli tivolia, kahvilaa ja kauniita rakennuksia.

Kävelimme ihan rantaan asti ja Iikkoo superuimarina haistoi rannan ja olisi halunnut ehdottomasti päästä veteen polskuttelemaan kun lämpöäkin oli lähes 30 astetta. Geri sen sijaan tyytyi ihmettelemään käärmeenlumoojaa eikä ymmärtänyt poikansa polskutteluhaluja ollenkaan. Ennen lähtöä kävimme vielä näyttelyalueella kannustamassa bussissamme matkustavia erkkarikoiria ja Iikkoo sai vielä itse valita lelunsa. Joten eiköhän hänkin ole tyytyväinen vaikkei uintiretkelle päässykään. Ja sitä paitsi Iikkoo pääsee vesipelastuskurssille maskotiksi, Rokki-bokserin kanssa vetämään venettä. Se korvannee menetetyn uintiretken. Viimein olikin sonnustauduttava kotimatkalle. Nyt ajoimme eri tietä ja se olikin oikein hyvä vaihtoehto. Saatoimme kommelluksitta avata kuohujuomapullomme menestyneiden koiriemme kunniaksi, joita autoomme olikin siunaantunut valtava määrä. Meillähän oli matkassamme uusi Liettuan valio ja taas uusi kansainvälinen muotovalio. Jälkimmäinen näin tuttavallisesti vain "Beauti Kviin".

Riikaan pysähdyimme hieman pidemmäksi toviksi syömään. Sellaista ruokapaikkaa saa Suomesta hakemalla hakea. Latvialaiset osaavat tehdä jotain lähes täydellistä. Hirsirakennuskompleksi oli aivan mahtava kiviluoliseen, tanssiesityksineen ulkolavalla ja tivoliherveleineen. Siellä oli suuri kahluuallasta muistuttava vedenväriiseksi maalattu urheilukenttä, jota reunusti mahtavat suihkulähteet.. No Iikkoo taas luuli että nyt vihdoin ja viimein pääsee uimaan, mutta ei.....ei sinnekään. Harmitus oli kova.

Ruokailu sujui melko nopsasti kun siellä oli lukematon määrä ruokapisteitä, joten lähdimme pian jatkamaan matkaa. Riika oli paljon suurempi kaupunki kuin olin kuvitellut. Siellä oli mm. eiffel-tornia muistuttava torni, joten vitsailimme kuljettajallemme, että nyt taitaa olla väärä suunta. Kyllä me kuitenkin päädyimme muutaman tunnin kuluttua Tallinnaan, josta aamulla jatkoimme Helsinkiin.

Tullimuodollisuudet sujuivat kaikilla rajoilla ripeästi ja kitkattomasti. Koirien papereita ei katsottu kertaakaan. Tullivirkailijat jakelivat ainoastaan rapsutuksia koirillemme.

Tätä reissua kyllä kelpaa muistella vielä pitkään, kun oli aikaa tutustua edes pikkuisen maahan ja oli mukavaa matkaseuraa. Kiitos ja terveiset kaikille mukanaolijoille, erityisesti Anulle ja superpoika Iikkoolle.

Anneli ja Geri

*Upean maiseman keskellä mahtavat reissulaiset:
Anu, Geri & Iikkoo*